

segur que no tingui un altre origen que el del ribagorçà *alziró*; trobem *oró* ja en molts parlars valencians: 1744 en Murtras, 1797 en Cavanilles, *orons* en el castellonenc J. Porcar; *oró* i *oronal* a Morella i molts pobles del Maestrat, *luró* a Castell de Castells, i també a la Ribagorçana.

En definitiva, doncs, ens podrem acontentar amb aquesta explicació. Si no és que hi hagi hagut influència perturbadora d'algun NL o mot parònim. En particular el nom d'aqueix senyor *Augirot* que ens cita Rocafort, del qual ens plauria saber més notícies.¹ Pensar en un deriv. de HEDERA 'heura' toparia amb la manca d'explicació de la terminació *-on*. Potser pre-romà?

Però llavors ens deixa incrèduls l'ús amb article, a manera d'apel·latiu. Per altra banda és cert que hi ha una semblança ben seductora amb el nom pre-romà de la Vall d'Ora —que no n'és pas tan lluny: 2 uns 20 k. NNE.—: justament aquest prové d'una base ÒTURA, documentada *Odura* o *Odera* en temps visigòtics i així tindriem la *-d-* en comú, que en el nom present seria la font de la *-u-* vocalitzada: si en *Ora* no hi ha *y*, la diferència pot explicar-se per la posició accentual, o bé per un variant ODAR-/ODER-. Resta l'objecció sense paliatiu de l'ús amb article, inconcebible en un nom propi pre-romà, d'aparició única i significat ignot. L'única forma d'escapar-ne seria suposar que vagin existir dos parònims veïns: un *ODERONE pre-romà i un *Ç'Auró* = *l'auró*, nom d'arbre, que no comencessin a refondre's fins al S. XIII, que és quan les dades amb *Ç* ja comencen a sovintejar. Tanmateix pot ser això.

Convé acabar desbrossant el terreny de la fàcil confusió amb denominacions parònimes de llocs diferents. *Seró*, agr. de Tudela, és uns 40 k. lluny al OSO.: deu ser un «castro de *Seró*», citat junt amb Ponts, en un document de 1066 (Sanahuja, monografia d'Ager, p. 24.19 i 20f.). *J. Ezuro* a. 1083, citat junt amb Hostafrancs de Segarra; i reguer de *Eçauro* (lleg. *Heruro*), tots dos vistos a l'arx. de Solsona. Més llunyà encara *Suró* agre. de Talavera, que és 60 k. més al Sud.

I hi havia hagut un *Castell-ciuró*, ara en ruïnes, damunt i a l'E. de Molins de Rei, del qual tinc notícia oral directa, de 1990, i pel mapa Brossa 40.000 que l'hi situa, amb variant *Castellcigró*; ja *Castell de Ciuró* en el cens de 1359 (*CoDoACA* XII, 9): aquest sí que deu venir de CICERONE, sigui del nom de llegum o del NP llatí; car també se'n repeteix la 2a. part en un *Puigciuró*, te. Vilafranca del Penedès, en un capbreu de 1496.

¹ Sens dubte un NP germànic. Si *-gi-* sortís de *-zi-*, potser seria una variant d'*Audorad*, freqüent des del S. VII, en Forat. 1192; o amb metàtesi de L (> u) de *Afelrod*, que apareix com nom d'home i de dona en el S. VIII (ib. 173); i encara podríem pensar en el molt corrent *Odalrad* (col. 1191), o en un compost de ARG- i HROTH.—² Justament per aquesta proximitat, degué escriure *Ozora* el copista del document de 1075, lapsus evident.

Chóvar (Espadà), V. Xova

CID

Racó del Cid, partida del terme de Benigembla (Marina Alta) (xxxiv, 167.21).

El Cid, nom de diverses partides que foren reportades a JCor. en les enquestes de l'*Onomasticon Cataloniae* a Atzeneta del Maestrat (Alcalatén), Castelló de la Plana, Almenara (Pna. Cast.) i Petrer (Valls del Vinalopó). [Significa 'missenyor' en àrab, però és segur que en part es tractava d'un antic senyor moro, històric o llegendari, i probable que en la major part no es refereix al Cid Campeador.]

ETIM. De l'àrab *sāyyidi* 'senyor meu'. J. F. C. [Però a l'art. *Vilafranca del Maestrat* s'indica que en bona part d'aquests noms la introducció del nom del *Cid* té caràcter recent d'invenció pseudo-erudita, incloent-hi l'església que se li ha atribuït a Vilafranca (xxix, 40. 17) i altres. També és pura falòrnia escriure *Castrocid* el nom del llogaret de *Castrossit* (CASTRUM SĒCTUM 'tallat') a l'alta Ribagorça.]

CIDILLA

NL antic del terme de Foixà (Baix Empordà).

DOC. ANT. *Sancti Romani de Cidiliano* a. 1221 (Monsalvatje, *Not. històriques* XVIII, 17).

ETIM. Aebischer (*Top.*, 78) dubta com a ètimon de *Cidilla* entre els NP llatins SEDILIUS (Schulze, 154, 231, 444), SETILIUS (Schulze, 458), SITILLIUS (Schulze, 232, 444), CAESSELLIUS (Schulze, 135) o CAESILIUS (Schulze, 135, 454). Però tots presenten objeccions importants. L'única menció medieval que tenim del NL català i el paral·lel llenguadocià *Cèdeillon* (del terme de Massac, districte de Carcassona), ens fan cantar pel NP llatí CAETILIUS (Schulze, 454) com a ètimon del NL empordanès *Cidilla*. Els sons de *s* i *ç* encara no es confonien a primers del S. XIII (*EntreDL* I, p. 109, m. 2). J. F. C.

Cierco, V., s. v. *Cerc*

CIGRONELLES, Racó de les ~

Partida de la Torre de l'Espanyol (Ribera d'Ebre) (XIII, 53.13).

ETIM. Possiblement deriva d'un mossarabisme de CICONIALES, mena de pou amb palanca (DECat) > *-ales*, amb imela aràbiga *-eles*, i *r* repercussiva. J. F. C.

CILL i CILLARS

Cill és una forma dialectal corresponent al cat. central *cingle*, que pot tenir els sentits 'espadat de roca' o 'relleix, replà al mig d'un precipici'. Al DECat II, 711a46 s'indica la zona de la variant dialectal en la nostra toponímia: «*cill* (< *cinl(o)* < *cing(u)lu* a la part Nord del Rosselló, regió de Conflent: Orbanjà, Toès, Evol; amb topònims com *Els Cills de les Grites* (Noedes), *El Cill del Carrabi* (Fontpedrosa), *El Cill* (Mosset), *El Cill del Draper* (Flaçà)». Poc més endavant indica: «a Boí *cinllo* (*sinllo*); la forma *cill* reapareix a Llastarri (Ribag.)» (DECat II, 171a57). Segons